

Jan Kostrhun

Nevěsty z Moravy

Obsah

Nevěsty z Moravy	5
<i>Moje představa je prostá...</i>	7
<i>Třetího dne stvoření Všemohoucí řekl...</i>	8
<i>Tam, kde se Dyje líně courá dubovými lesy...</i>	9
Tady jsem se narodil	10
<i>Když se nad krajinou révového listu rozklene svítání...</i>	14
<i>Moravo, Moravo, děvčátko hýčkané, ženo zřipná...</i>	16
Kdyby toho místa nebylo	17
<i>Hledal jsem a zdálo se mi, že jsem Měsíc</i>	20
<i>Morava je země rodu ženského</i>	24
Slunce v očích	25
Nevěsty z Moravy	31
<i>Hledal jsem a zdálo se mi, že jsem skála</i>	37
<i>Není mnoho lidí, kterým bylo dopřáno...</i>	40
Slunce v srdci	41
<i>Hledal jsem a zdálo se mi, že jsem řeka</i>	46
<i>Je i takové povědomí o jižní Moravě</i>	48
Hodová neděle	50
<i>Bývají dny zkraje podzimu...</i>	58
Sólo pro muzikanty	59
<i>Hledal jsem a zdálo se mi, že jsem strom</i>	66
Vinobraní	68
Vina vína	72
Slunce v duši	76
Co to máš, má milá, co to máš za krásu...?	79
<i>Krajina révového listu není na zimu zařízena</i>	81
Slunce v podzemí	82
<i>Hledal jsem druhý pramen duhy</i>	89
<i>Moravo, Moravo, děvčátko hýčkané, ženo zřipná...</i>	90

© *Jan Kostrhun*, 2012
Photography © *Michal Huvar*, 2012
© *Carpe diem*, 2012
www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU
ISBN 978-80-87195-63-5

Nevěsty z Moravy

Prolog

MOJE PŘEDSTAVA JE PROSTÁ:

*Jeden pramen duby nosíme v sobě, druhý pramen nacházíme
kolem sebe.*

*Moje představa je opravdu prostá; složitější bych sám nepochopil,
a to už by vskutku nebylo o co stát.*

*Prošli jsme městy takovými i makovými, projeli jsme krajinami
blízkými i vzdálenými, leckde se nám líbilo a jinde jsme zase
neviděli žádný důvod, proč déle setrávat, ale jenom jednu
krajinu cítíme.*

A v tom je veliký rozdíl: poznat, nebo cítit.

*Cítit znamená i vědět, kterým směrem a kam jít, když nic
nevidíme, nebo když nás úzkost probudí, nebo když nás oslnivá
záře pozlátka oslepí.*

*Klenba dubového oblouku je na dvou místech zakotvena,
na dvou místech pevně opřena. V jednom místě duba pramení,
druhý pramen dubu napájí.*

TŘETÍHO DNE STVOŘENÍ VŠEMOHOUCÍ ŘEKL:
„Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“

A tak se i stalo.

Všemohoucí nazval souš zemí a nahromaděné vody nazval moří.

Podíval se a viděl, že je to dobré.

*Země vydala zeleň, na štávnatě čerstvé zeleni rozkvetly květy
všech možných barev a tvarů a nejrozmanitějších vůní,
přítulně kvetly trávy, keře i stromy, zelenal se a kvetl
a rajsky voněl celý ten novorozený svět.*

Uprostřed onoho nadpozemsky tajemného divu stvoření

*Všemohoucí zalíbeně pobladil jedno místo na sličně rozkvetlé Zemi,
které se mu nejvíce líbilo,*

protože se Jemu a Jeho představám nejméně podobalo.

*Otisk všemohoucí dlaně na půvabně rozkvetlé novorozené Zemi
postupem věků obrousily ledovce a uhladily třeskuté
zimní mrazy a spalující polední žáry letních dnů,
a to všechno vítr zaval hebkou spráší
do tvaru révového listu.*

*A ten žensky spanilý kousek pozemského všehomíra,
pokorně rozložený v klínu řeky Dyje a řeky Moravy,
podobá se dodnes révovému listu.*

*Révový list věrně opakuje tvar poctivé dlaně dobrého člověka,
jehož čára života naplněného pracovitým konáním
ve jménu časů budoucích
je nekonečná.*

Krajina révového listu je tady od věků až na věky.

TAM, KDE SE DYJE LÍNĚ COURÁ
DUBOVÝMI LESY,

*tam, kde louky mají barvu moře ve snu,
tam, kde místo šípkových keřů kvetou meruňky,
tam, kde slunce vypaluje ornamenty na hladinách
rybníčků i tvářích lidí,*

právě tam je Jenín.

*Kousek od Pálavy, kousek od pohanských hrobů,
nad tajemnými chodbami nešťastných babánů,
mezi laskavými svahy, na nichž se odjakživa
místo kamení sbíraly brozny vína.*

*Stmívá se tam, jako když prsty proberou
struny na cimbálu,*

a slunce nevyjde, aniž by nezazněly housle.

A smutno je tam jenom na pohřbech.

A sklepy nejsou jenom na brambory.

Ano – právě tam lidé postavili Jenín,

aby se měli kde narodit,

žít a pracovat.